

РЕШЕНИЕ

№ 6332

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7837** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП [населено място] срещу Решение от 07.01.2020 г. на СРС, НО отделение, 103-ти състав, по НАХД № 4597/2018 г., с което е отменено Наказателно постановление № F320485/01.02.2018 г. издадено от Заместник - директор при ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 5, ал. 1 от Закон за ограничаване на плащанията в брой /ЗОПБ/ е наложено "имуществена санкция" в размер на 11 750 /единадесет хиляди седемстотин и петдесет/ лева, за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от ЗОПБ. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се представлява. Представя писмено становище, в което поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Представя писмен отговор. Претендира сторените по делото разноси за двете инстанции.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е отменено процесното НП, с което на касационния жалбоподател за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой / ЗОПБ/, на основание чл. 5, ал. 1 от същия закон, е наложена имуществена санкция в размер на 11 750 лева.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че на 30.06.2017 г. от страна на Г. Г. Г. е извършено плащане в брой в размер на 23 500.00 лв. с получател [фирма] и основание - захранване на касата на дружеството с лични средства.

Фактическата обстановка е квалифицирана като нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, съгласно който, плащанията на стойност равна или над 10 000лв., на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка.

На основание издадения акт за установяване на административно нарушение, е съставено процесното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на в размер на 11 750 лева на основание чл.5 ал.1 от ЗОПБ.

От правна страна, Софийски районен съд е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения.

По същество същият е приел, че деецът не субект на административното нарушение, поради което отговорността му е ангажирана незаконосъобразно.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, макар и не по всички изложени в него съображения.

Касационната инстанция не споделя извода, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП са допуснати констатираните от първоинстанционния съд

съществени процесуални нарушения.

В оспореното решение неправилно е прието, че в нарушение на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН не са посочени всички обстоятелства, при които е извършено нарушението, както и неговото място. Настоящата инстанция намира, че в обстоятелствената част и на акта, и на постановлението, е описано ясно и недвусмислено кой, кога и по какъв начин е внесъл процесната сума в касата на дружеството. Предвид спецификата на констатираното нарушение, съдът счита, че конкретизацията на мястото на нарушението чрез посочване на населеното място е напълно достатъчна, поради което по-пълна индивидуализация с оглед упражняване правото на защита на жалбоподателя не е наложителна.

Не се споделят и доводите за неяснота досежно разпоредбите, които се твърди, че са нарушени, предвид изписването само на абревиатурата на нормативния акт.

Действително, в акта за нарушение и оспореното наказателно постановление наименованието на Закона за ограничаване плащанията в брой е изписано съкратено. В хода на административнонаказателното производство обаче, не са наведени доводи и ангажирани доказателства, че привлеченото към отговорност лице не разбира какво нарушение му е вменено. Същият не направил възражения в тази насока при връчване на АУАН, не е депозирал и писмени такива. Жалбоподателят е упражнил своевременно правото си да атакува издаденото наказателно постановление, като е изложил подробни аргументи, свързани с конкретните разпоредби на закона, чието наименование е изписано чрез абревиатура.

Ето защо, съдът намира, констатираното в оспореното решение нарушение в горния смисъл, за несъществено.

По същество, в обжалвания съдебен акт е прието, че жалбоподателят не е допуснал нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, тъй като същият е получател на плащането, а не негов платец.

Съдът споделя напълно този извод.

Съгласно чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, на стойност, равна на или надвишаваща 10 000 лева.

От съдържанието на АУАН, последвалото го наказателно постановление, както и от оспореното потвърдително решение, се установява разбирането, че субект на отговорността е юридическо лице, което е приело плащането. Същевременно в съдържанието на акта и НП се сочи платец да е друг правен субект, а самият жалбоподател е получател на сумата. При тези обстоятелства и като съобрази редакцията на чл.3 ал.1 от ЗОПБ – „плащания... се извършват“, съдът намира, че субект на отговорността следва да е платецът. Доколкото дружеството не е извършвало плащане, а е получател на такова, то по отношение на него не се простират параметрите на фактическия състав на нарушението.

Отделно от това, съдът констатира, че отговорността на дружеството е ангажирана в качеството му на допустител.

Доколкото допустителството представлява непопречване извършване на нарушение от друго лице, то юридическо лице не може да носи отговорност за допустителство. Действително, в цитираната норма на чл.5 от ЗОПБ е предвидена възможност за ангажиране отговорността на допустителите, но същата следва да бъде съобразена с разпоредбата на чл. 24, ал.2 от ЗАНН – отговорност може да бъде търсена от изрично предвидените в закона лица – ръководители на съответната организация или предприятие, в качеството им на физически лица, за нарушения, допуснати от техни подчинени. Отделно от това, следва да се отбележи, че получаването на плащане е насрещно на престирането на пари изявление. То обаче е насочено да породи различни, гражданско-правни последици, поради което не би могло да се приеме, че цели улесняване, непопречване на самото плащане, като го предхожда или съпътства.

При тези обстоятелства, съдът намира, че и на това основание отговорността на дружеството – касационен жалбоподател, е ангажирана неправилно.

Като е достигнал до същия правен извод и отменил процесното НП, първоинстанционният съд е постановил решение в съответствие с материалния закон. Ето защо, същото следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на правния спор и представените договори за правна помощ и пълномощно., претенцията на ответника по касационната жалба за присъждане на сторените по делото разноски се явява основателна. С оглед материалния интерес -11 750 лева и разпоредбата на чл.8 ал.1 т.4 от Наредбата на минималните адвокатски възнаграждения, възражението на касационния жалбоподател се явява неоснователно.

Ето защо, в тежест на ТД на НАП С. следва да бъдат възложени сторените от ответника разноски в размер на 1200 лева, общо за двете инстанции.

По изложените съображения, и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.01.2020 г. на СРС, НО отделение, 103-ти състав по НАХД№ 4597/2018 г.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на на НАП С. да заплати на Г. ЕНД КО"-Е., ЕИК[ЕИК], седалище и адрес : [населено място],[жк]бл. 23 вх. Г, ет. 1 , ап.71,представявано от управителя Г. Г. Г., сторените по делото разноски в размер на 1 200 /хиляда и двеста/ лева, общо за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.